

ROMÂNIA

TRIBUNALUL MEHEDINȚI
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 18 Octombrie 2024

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Grefier

Pe rol judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta prin și pârâții având ca obiect Litigiu privind funcționarii publici, despăgubire, obligația de a face, drepturi bănești, pretenții, disjuns din dosarul nr. al Tribunalului

La apelul nominal făcut în ședința publică, au lipsit părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul oral al cauzei de către grefierul de ședință care învederează că la data de 17.10.2024, prin serviciul registratură, pârâții au comunicat relațiile solicitate de instanță, precum și punctul de vedere cu privire la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul cauzei, în condițiile art.2 din O.U.G. nr. 62/2024.

Instanța ia act de relațiile comunicate de pârâți, precum și de punctul de vedere exprimat de aceștia cu privire la oportunitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție privind dezlegarea unei probleme de drept, în condițiile O.U.G. nr. 62/2024. Totodată, se constată că reclamanta nu a depus la dosar un punct de vedere cu privire la sesizarea instanței supreme, în condițiile art.2 din O.U.G. nr. 62/2024.

Instanța, constatând că problema de drept dedusă judecării, nu a fost soluționată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismul recursului în interesul legii sau completul de dezlegare a unei chestiuni de drept, în temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024, va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la obiectul prezentei cauze, respectiv " *Dacă prin raportare la art.13 Anexa VI din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, art.5 Anexa V din același act normativ, coroborat cu prevederile Ordinului M.A.I. nr.S/7/2018, funcționarii publici cu statut special care activează în cadrul poliției judiciare și au calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare desemnați nominal, prin avizul conform la Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, beneficiază de sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 25% din salariul de funcție.*"

Tribunalul reține cauza în pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendării judecării cauzei, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept mai susmenționate.

TRIBUNALUL

Asupra cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, reține următoarele:

Prin cererea de chemare înregistrată sub nr. pe rolul Tribunalului reclamanta prin, în contradictoriu cu pârâtaa solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună :

1. Obligarea pârâtului la plata sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în cuantum de 25% din salariu ;

2. Obligarea pârâtului la plata unor despăgubiri/bănești reprezentând diferența între sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică acordat și cel la care era îndreptățită, respectiv de 25% din salariul de bază lunar, pentru o perioadă cuprinsă între data aferentă celor 3 ani anteriori datei introducerii cererii de chemare

în judecată și până la plata efectivă a sporului în procentul de 25%, sumă ce urmează a fi actualizată cu indicele de inflație calculată până la achitarea efectivă;

3. Obligarea pârâtului la plata dobânzii legale de la data scadentei la data plății efective, cu cheltuieli de judecată ocazionate cu prezentul litigiu constând în onorariu de avocat, conform actelor justificative pe care le va depune la dosar.

În motivare a arătat că este funcționar public cu statut special care activează în cadrul poliției judiciare și are calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare desemnat nominal, prin avizul conform al Procurorului General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a-și desfășura activitatea sub coordonarea magistraților procurori din cadrul Ministerului Public.

Cu privire la obligarea pârâtului la plata sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în cuantum de 25% din salariu a susținut că potrivit art. 13 Anexa VI Legea nr. 153/2017 „Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare „și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale.(2) Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.”

Potrivit art. 5 din Anexa nr. V la Legea nr.153/2017, suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, respectiv de un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare .

În temeiul art. 13 Anexa VI Legea nr. 153/2017 coroborat cu art. 5 din Anexa nr. V Legea nr. 153/2017, s-a emis Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 prin care s-a stabilit un spor de 10% pentru lucrătorii de poliție judiciară, iar pentru cei din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, spor de 20%.

Potrivit prevederilor art. 2 alin. 1 din Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, poliția judiciară este constituită din ofițeri și agenți de poliție, specializați în efectuarea activităților de constatare a infracțiunilor, de strângere a datelor în vederea începerii urmăririi penale și de cercetare penală.

Totodată, conform art. 55 alin. 4 C.proc.pen., atribuțiile organelor de cercetare penală ale poliției judiciare sunt îndeplinite de lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor anume desemnați în condițiile legii speciale, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori avizul procurorului desemnat în acest sens.(5)Atribuțiile organelor de cercetare penală speciale sunt îndeplinite de ofițeri anume desemnați în condițiile legii, care au primit avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În condițiile art. 57 alin. 1 C.proc.pen., organele de cercetare penală ale poliției judiciare efectuează urmărirea penală pentru orice infracțiune care nu este dată, prin lege, în competența organelor de cercetare penală speciale sau procurorului, precum și în alte cazuri prevăzute de lege .

În concluzie, pregătirea profesională, condițiile specifice de ocupare a posturilor, atribuțiile de poliție judiciară sunt aceleași pentru toți polițiștii care fac parte din poliția judiciară, indiferent de structura în care sunt încadrați. Specializarea nu ar trebui să fie de natură a decide cuantumul sporurilor, cum nici salarizarea nu este diferită.

Cu toate acestea, se constată o diferență între ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul structurilor de combatere a crimei organizate care beneficiază de un procent de 20% din salariul de bază pentru plata sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică și ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul altor structuri care beneficiază de un spor de suprasolicitare neuropsihică de numai 10%.A solicitat să se observe și diferența de acordare a procentului sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică dintre ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul M.A.I. față de ofițerii și agenții de poliție judiciară din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism care beneficiază de un spor de 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică.

De altfel, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, sesizat fiind de către un ofițer de poliție judiciară, care își desfășoară activitatea în calitate de organ de cercetare penală al poliției judiciare care a reclamat posibila faptă de discriminare cu privire la plata diferențiată pentru activități profesionale desfășurate în aceleași condiții de muncă/interacțiunea acelorași factori de risc/aceeași dificultate a activităților specifice cauzelor de crimă organizată/aceeași responsabilitate și importanță socială a muncii, prin Hotărârea nr. 294/10.05.2017, C.N.C.D. a constatat că această situație reprezintă o discriminare conform art. 2 alin. 1 lit. c din O.G. nr. 137/2000, fiind o deosebire pe bază socioprofesională care are drept efect restrângerea dreptului de proprietate. Totodată, s-a recomandat Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției Române să inițieze și să emită ordine cu caracter neseecret care să stabilească criterii nediscriminatorii de acordare a sporului, recomandări ce nu au fost respectate.

Prin Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în cauza Kechko împotriva Ucrainei, C.E.D.O. a statuat că "Statul este cel care este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii prin modificări legislative corespunzătoare. Totuși, atunci când o dispoziție legală este în vigoare și prevede plata anumitor beneficii, iar condițiile stipulate sunt respectate, autoritățile nu pot refuza în mod deliberat plata acestora atâta timp cât dispozițiile legale rămân în vigoare".

S-a invocat excepția de nelegalitate a Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018 în ceea ce privește criteriile de acordare a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, precum și a diferențierii procentelor

Prevederile susmenționate din Legea nr. 153/2017 au fost reglementate și anterior prin Legea nr. 284/2010, criteriile și procentele de acordare a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică fiind prevăzute în O.M.A.I. nr. S/2014/2011.

Secretizarea salarizării în domeniul bugetar, neinformarea corectă a angajaților privind criteriile de acordare a salariilor și a sporurilor salariale prin efectele pe care le produce anulează posibilitatea verificării respectării acestui principiu. Conform deciziilor C.E.D.O. în domeniu, normele juridice trebuie să fie accesibile, precise, previzibile, compatibile cu statul de drept. C.N.C.D. a constatat prin Hotărârea nr. 294/10.05.2017 faptul că: „În mod evident Ordinul ministrului administrației și internelor nr. S/214/2011 nu este accesibil nici măcar persoanelor pentru care se aplică, astfel nu este nici previzibilă. O normă juridică care stabilește drepturile salariale ale angajaților bugetari, plătiți din taxe și impozitele cetățenilor, și care este secretă, nu este compatibilă cu statul de drept.” O.M.A.I. nr. S/7/2018 este tot secret și cuprinde aceleași prevederi ca și O.M.A.I. nr. S/2014/2011.

Actul normativ care reglementează salarizarea polițiștilor este public, respectiv Legea nr. 153/2017, drept pentru care nu există nicio justificare legală pentru clasificarea normei metodologice de punere în executare a legii, sub aspectul reglementării sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică.

Potrivit art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă. Legea nu prevede posibilitatea ca prin normă metodologică să se stabilească procente și nici criterii diferite de acordare a sporului. O astfel de reglementare presupune ca prin normă metodologică să se adauge la lege. Mai mult, textul de lege ar fi neconstituțional dacă ar permite acest lucru, întrucât aspectele ce țin de salarizarea și cariera funcționarilor publici se reglementează prin legi organice.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul. De asemenea, norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar, uniform, să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi. Or, prin stabilirea unor criterii de acordarea a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, rezultă că la aceeași destinație, respectiv polițiști din poliția judiciară, prin ordin s-au stabilit procente diferite ale sporului.

De asemenea, analizând dispozițiile din actul normativ, acestea nu se referă la sporuri sau premii care au în vedere merite individuale concretizate în rezultate deosebite din punct de vedere cantitativ sau calitativ ale activității profesionale, ci se referă la condiții obiective de desfășurare a muncii, incidente în cazul unor categorii extinse de personal, astfel că stabilirea unor tratamente diferențiate între persoane care desfășoară

munca în aceleași condiții în funcție de rezultatele muncii nu intră în ipoteza normei de lege. De altfel, un asemenea tratament ar contraveni principiului egalității de drepturi a cetățenilor consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Libertatea ordonatorului de credite de a stabili în mod concret cuantumul sporului în marja prevăzută de lege nu se poate raporta decât la criteriile și condițiile stabilite de lege, astfel cum statuează și art. 6 lit. a) din Legea nr. 153/2017 „principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege.”

În condițiile în care legea nu a stabilit criterii și condiții de acordare diferențiată a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, nici ordonatorul de credite nu poate să stabilească criterii și condiții de acordare a unor procente inferioare celui de 25%. Mai mult, de sporul de 25% beneficiază și inspectorii antifraudă din cadrul A.N.A.F., deși atribuțiile acestora, condițiile de muncă și efortul neuropsihic nu sunt comparabile cu cele ale agenților și ofițerilor din cadrul poliției judiciare.

Cu privire la obligarea pârâtului la plata unor despăgubiri bănești reprezentând diferența între sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică acordat și cel la care era îndreptățit, respectiv de 25% din salariul de bază lunar a susținut că a primit sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în procent de 10%, având dreptul la diferența de 15%, până la procentul de 25% stabilit pentru ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și inspectorii antifraudă din A.N.A.F.

Astfel, a solicitat obligarea pârâtului la acordarea sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică ținând cont nu de identitatea de reglementare, ci de activitatea desfășurată și de pregătirea profesională și procentul prevăzut de lege de 25%.

A anexat, în copie, înscriseuri (f. 9-59 dosar Tribunalul)

În drept, a invocat Ordinul nr. S/7/2018, art. 5 din Anexa 5 din Legea nr. 53/2017, art. 13 din Anexa VI a Legii 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

La data de 13.07.2023, prin serviciul registratură, pârâta a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată. (f. 60-64 dosar Tribunalul)

Pârâta, în temeiul art. 246, 247 C.proc.civ., a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru perioada anterioară datei de 10.05.2020.

Astfel, conform art. 2500 alin. 1 C.civ., dreptul material la acțiune, denumit în continuare drept la acțiune, se stinge prin prescripție, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit de lege, iar potrivit art. 2501 alin. 1 C.civ., drepturile la acțiune având un obiect patrimonial sunt supuse prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege s-ar dispune altfel. Art. 2517 C.civ. stabilește că "Termenul prescripției este de 3 ani, dacă legea nu prevede un alt termen".

Văzând datele existente la nivelul portalului instanțelor de judecată, cererea de chemare în judecată a fost înregistrată la Tribunalul în data de 10.05.2023. Având în vedere prevederile mai sus enunțate, raportat la cererea reclamantei, pârâta a apreciat că a fi intervenit prescripția cu privire la perioada anterioară datei de 10.05.2020, motiv pentru care a solicitat admiterea excepției.

Reclamanta este polițist în cadrul unde desfășoară activități în condiții de risc și suprasolicitare neuropsihică și beneficiază de sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în procent de 10% din salariul de funcție în conformitate cu Legea nr. 153/2017 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și O.M.A.I. nr. S/7/2018 pentru aprobarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din Ministerul Afacerilor Interne.

La data de 01.07.2017 a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice care, la art. 5 al Capitolului VIII din Anexa 5, prevede că: "Judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale, tribunalele specializate și judecătorii, procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, personal de

specialitate juridică asimilat magistrailor, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, asistenții judiciari, inspectorii judiciari, personalul auxiliar de specialitate, personalul de specialitate criminalistică și personalul auxiliar de specialitate criminalistică din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și al laboratoarelor de expertize criminalistice, ofițerii și agenții de poliție judiciari, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, personalul de probațiune beneficiază și de un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 25% respectiv de un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare".

Art. 13 al Capitolului II din Anexa 6 a Legii-cadru nr. 153/2017 stipulează că „(1) Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, cu avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale.(2) Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite”.

La data de 31.01.2018 a fost emis Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 care prevede un spor de 10% pentru categoriile de polițiști din care face parte și reclamanta.

În cuprinsul art. 5 al Capitolului VIII din Anexa 5 a Legii cadru nr.153/2017, legiuitorul folosește sintagma “până la” prin raportare la procentul maxim de 25% al sporului în cauză. Prin urmare, nu este vorba de un procent unic de 25% ce se acordă tuturor categoriilor de personal menționate în prevederile legale respective.

Totodată, a considerat că o instanță judecătorească nu poate stabili în favoarea reclamantei acordarea sporului în cauză într-un anumit procent, având în vedere că legiuitorul a lăsat la latitudinea ordonatorului principal de credite stabilirea cuantumului concret al sporului ce se acordă cu avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, aspect relevat de art. 13 al Capitolului II din Anexa VI a Legii-cadru nr. 153/2017.

Până la revocarea sau anularea Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018, în favoarea acestuia operează prezumția de legalitate atașată oricărui act administrativ. Mai mult, potrivit principiului de drept *patere legem quam ipse fecisti*, administrația trebuie să-și respecte propriile acte până la anularea ori revocarea lor efectivă.

Câtă vreme prezumția de legalitate atașată ordinului în discuție nu este înlăturată, ca urmare a admiterii unei acțiuni în anulare sau prin revocarea actelor administrative de către autoritatea emitentă, instanța de contencios administrativ nu poate proceda la obligarea pârâtei să efectueze operațiuni administrative având conținut și/sau finalitate contrare efectelor ordinului în discuție, ignorând existența acestui act administrativ în ordinea juridică activă.

În cauză, reclamanta nu a demonstrat că Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 ar fi fost înlăturat din ordinea juridică.

Prin urmare, diferențierea de salarizare nu are caracter arbitrar, fiind determinată pe baza unor criterii obiective, fără a fi discriminatorie. Activitatea polițiștilor judiciari din structurile M.A.I. nu este identică, aceștia instrumentează dosare penale ce diferă ca și complexitate, astfel că existența unor procente diferite în care se acordă sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică nu este de natură să aducă atingere dreptului la salariu egal pentru muncă egală, legiuitorul putând adopta soluții diferite în ceea ce privește salarizarea polițiștilor.

Astfel, a considerat că instanța de judecată nu poate acorda un alt procent pentru sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică pentru reclamantă, altul decât cel prevăzut de lege, această competență revenind legiuitorului. În acest sens au fost pronunțate Deciziile nr. 818/2008, nr. 819/2008 și nr. 820/2008, 1325/2008, 146/2010 ale Curții Constituționale prin care s-a statuat că instanțele judecătorești nu au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative, neputând cenzura soluția aleasă de legiuitor în stabilirea retribuției unor categorii profesionale

și să stabilească alte drepturi salariale decât cele prevăzute de lege, în caz contrar încălcându-se rolul autorității legiuitoare a țării și principiul separației puterilor în stat.

Instanța de control constituțional a mai constatat că instanțele judecătorești pot acorda orice reparații/despăgubiri pe care le consideră adecvate numai în măsura în care repararea prejudiciului nu vizează drepturi salariale prevăzute de lege. Condiția pe care trebuie să o respecte instanța de judecată este aceea de a nu înlocui acte normative cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. Deci, instanța de judecată nu trebuie să se transforme în legiuitor pozitiv.

Cu privire la excepția de nelegalitate a O.M.A.I. nr. S/7/2018 în ceea ce privește criteriile de acordare a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, precum și a diferențierii procentelor, a solicitat respingerea, în principal, ca inadmisibilă având în vedere prevederile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, potrivit căruia „Actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate. Controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de prezenta lege.”

În subsidiar, pârâta a solicitat respingerea excepției de nelegalitate ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente :

La data de 31.01.2018 a fost emis Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 care prevede un spor de 10% pentru categoriile de polițiști din care fac parte și reclamanta. Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 a fost emis în temeiul și în executarea legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Totodată, legiuitorul a lăsat la latitudinea ordonatorului principal de credite stabilirea cuantumului concret al sporului, modalitatea și condițiile de acordare, cu avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice, aspect relevat de art. 13 al Capitolului II din Anexa VI a Legii-cadru nr. 153/2017.

Referitor la capătul de cerere privind obligarea la plata dobânzii legale, conform art. 1489 alin. (1) din Codul civil „dobânda este cea convenită de părți sau, în lipsă, cea stabilită de lege”. Textul de lege amintit anterior are în vedere cuantumul dobânzii și nu situațiile în care se acordă dobânda.

Aceste situații sunt reglementate de art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, potrivit căruia „părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii atât pentru restituirea unui împrumut al unei sume de bani, cât și pentru întârzierea la plata unei obligații bănești”.

Din această ultimă prevedere legală rezultă că cele două situații în care se achită dobânda sunt: restituirea unui împrumut al unei sume de bani; întârzierea la plata unei obligații bănești. Ambele situații, însă, se raportează la existența unei convenții încheiate între părți. Ori, între pârâtă și reclamantă, nu a fost încheiată o convenție sau un contract care să prevadă nivelul dobânzii acordate pentru întârzierea la plata despăgubirii în cauză.

În dovedirea susținerilor a solicitat proba cu înscrisuri.

La data de 03.10.2023, prin serviciul registratură, reclamanta, prin a depus răspuns la întâmpinare prin care a solicitat respingerea excepției dreptului material la acțiune, și a reluat parțial motivele din actul de sesizare .(f. 67,68 dosar Tribunalul)

Prin sentința nr. pronunțată în dosarul nr. de Tribunalul – Secția a II-a – Contencios Administrativ și Fiscal a fost declinată competența de soluționare a cauzei formulată de reclamanta prin în favoarea Tribunalului - Secția a II – a Civilă , de Contencios Administrativ și Fiscal, cauza fiind înregistrată la data de 10.04.2024 .

Prin încheierea de ședință din data de 24.05.2024, în condițiile art. 16¹ din legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, instanța a dispus introducerea în cauză, în calitate de pârât, a

La data de 11.07.2024, prin serviciul registratură, pârâtul a depus întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei de interes a reclamantei în invocarea excepției de nelegalitate a Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018, pentru următoarele motive :

Obiectul acțiunii deduse judecății îl constituie obligarea pârâtului la plata sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în cuantum de 25% din salariu, spor care a fost acordat prin Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018.

Potrivit art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, „în cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost constatată”.

În atare condiții, în eventualitatea admiterii excepției de nelegalitate, în lipsa reglementărilor de la nivelul în baza cărora reclamanta a beneficiat de sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică, aceasta nu va mai fi îndrituită la a beneficia de sporul pe care îl solicită prin acțiunea dedusă judecății.

Fiind definit ca folosul practic pe care partea îl poate obține prin promovarea acțiunii civile, interesul trebuie să se reflecte într-un avantaj material sau juridic în patrimoniul sau persoana reclamantei, situație care nu există în prezenta cauză .

De asemenea, pârâtul a invocat inadmisibilitatea excepției de nelegalitate a Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018, motivat de următoarele aspecte:

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004, prin act administrativ se înțelege actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Criteriile principale în raport de care actele administrative se clasifică în acte cu caracter normativ și acte cu caracter individual sunt, pe de o parte, scopul pentru care acestea au fost adoptate sau emise și, pe de altă parte, întinderea efectelor juridice produse.

În doctrină este unanim acceptat că actele administrative cu caracter normativ sunt adoptate/emise în scopul organizării executării legii/dispozițiilor legale, în timp ce actele administrative cu caracter individual se emit totdeauna exclusiv pentru punerea în aplicare, pentru aplicarea în concret a legii/dispozițiilor legale.

În ceea ce privește întinderea efectelor produse, actele administrative cu caracter normativ conțin reguli/norme cu caracter general, având aplicabilitate într-un număr nedefinit de situații, astfel că produc efecte juridice erga omnes față de un număr nedefinit de persoane, în timp ce actele administrative cu caracter individual urmăresc realizarea unor raporturi juridice într-o situație strict determinată și produc efecte fie față de o singură persoană, fie față de un număr determinat sau determinabil de persoane.

Caracteristicile definitorii ale unui act normativ constau în instituirea unor norme cu caracter de generalitate, impersonale și care se repetă în aplicare, a cărui eficiență juridică, având continuitate, nu se epuizează „uno ictu”.

Așadar, actul administrativ normativ este acel act administrativ prin care se formulează reguli de drept generale și impersonale, se stabilesc situații juridice cu același caracter, aplicabile unui număr nedeterminat de subiecte de drept, iar din punct de vedere material, al cuprinsului său, organizează aplicarea legilor și se aseamănă cu acestea, pentru că edictează reguli, norme, dispoziții generale și obligatorii pentru un număr nelimitat de subiecte.

În speța dedusă discuției, ordinul contestat este un act administrativ cu caracter normativ destinat să producă efecte pentru un număr nedeterminat de persoane, plătite din fonduri publice emis în temeiul Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu aplicabilitate succesivă.

Astfel, în considerarea obiectului de reglementare, precum și a caracterului general și impersonal al Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018 pentru aprobarea Normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din M.A.I., a subliniat faptul că acesta este un act administrativ cu caracter normativ.

Or, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, „actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate. Controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de prezenta lege”.

Ținând seama de argumentele dezvoltate mai sus, văzând că actul administrativ a cărui legalitate a fost contestată are caracter normativ, consideră că se impune pronunțarea unei soluții de respingere a excepției de nelegalitate ca fiind inadmisibilă.

Pe fondul excepției de nelegalitate, referitor la atribuirea caracterului actului contestat, deși această critică nu poate duce la constatarea nelegalității actului contestat, arată că Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 a fost emis în aplicarea actelor normative de nivel superior care reglementează domeniul salarizării personalului din instituțiile din cadrul sistemului de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, îndeosebi a Legii-cadru nr. 153/2017 și a Hotărârii Guvernului nr. 0610/2017 privind stabilirea funcțiilor pe grade militare, respectiv pe grade profesionale, pe coeficienți și solde de funcție/salariilor de funcție, pentru personalul militar în activitate, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și preoții militari din instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională, informație clasificată, clasa de secretizare - secret de stat, nivel - secret [act normativ de nivel superior emis și în temeiul art. 5 alin. (3) și al art. 27 din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017].

Atribuirea clasei de secretizare „secret de serviciu” pentru acest act normativ s-a realizat în conformitate cu prevederile Legii nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate și ale Hotărârii Guvernului nr. 585/2002 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, precum și prin consultarea Ghidului de clasificare, a listelor cu informații secrete de stat și a listelor cu informații secrete de serviciu, elaborate potrivit legii, iar proiectul de act normativ a urmat toate etapele prevăzute de tehnica legislativă până la aprobarea acestuia.

În respectarea prevederilor art. 78 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, ordinul în speță se limitează strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora a fost emis și nu conține soluții care să contravină prevederilor acestora, caz certificat și de faptul că în cadrul procedurilor de elaborare, aprobare și emitere prevăzute de tehnica legislativă nu au fost ridicate probleme legate de caracterul actului din discuție.

Potrivit instrumentului de prezentare și motivare a Legii nr. 182/2002, legiuitorul susține că prin acest act normativ se are în vedere constituirea sistemului național de apărare a secretului de stat și a secretului de serviciu, ca parte componentă a activității de realizare a securității naționale.

În aceeași idee se înscrie și definirea claselor de secretizare din cuprinsul art. 15 lit. c) din Legea nr. 182/2002, ca fiind secrete de stat și secrete de serviciu. Totodată, prin interpretarea juridică a normei art. 15 lit. b) raportat la cele prevăzute la lit. c), d) și e) din același articol al Legii nr. 182/2002, rezultă fără urmă de echivoc faptul că în funcție de clasa de secretizare ce le cuprinde, informațiile sunt clasificate ca fiind informații ce privesc securitatea națională a căror divulgare ar putea prejudicia securitatea națională și apărarea țării, definite ca informații secrete de stat, precum și informații a căror dezvăluire ar putea aduce prejudicii unor persoane juridice de drept public sau drept privat care sunt definite drept informații secrete de serviciu.

Scopul clasificării informațiilor este acela de a le proteja împotriva acțiunilor de spionaj, de compromitere sau acces neautorizat, alterării sau modificării conținutului acestora, precum și împotriva distrugerii neautorizate.

Așadar, se observă faptul că în situația în care legiuitorul se referă la informațiile incluse în cele două clase de secretizare utilizează sintagma „informații clasificate”, care potrivit definiției prevăzute la art. 15 lit. b) din același act normativ, sunt informații de interes pentru siguranța națională, care trebuie protejate datorită nivelurilor de importanță și consecințelor care s-ar produce ca urmare a dezvăluirii sau diseminării neautorizate.

Din interpretarea textelor normative menționate rezultă că legiuitorul conferă dreptul de a aprecia asupra clasificării informațiilor secrete de serviciu doar emitentului, decizie care poate fi supusă cenzurii instanțelor de judecată.

Prin urmare, menținerea caracterului clasificat al documentelor ce constituie probatoriul administrat în cauzele aflate în diferite stadii de judecată nu afectează respectarea principiilor fundamentale ale procesului civil.

Astfel, examinarea mijloacelor de probă clasificate se realizează efectiv prin analizarea acestora de către instanța investită cu soluționarea cauzei, inclusiv a documentelor care au stat la baza emiterii acestora.

A invocat excepția puterii de lucru judecat în ceea ce privește existența unei presupuse stări de discriminare, pentru următoarele argumente:

Puterea lucrului judecat este o prezumție legală, iuris et de iure. Ceea ce poate proba prezumția de lucru judecat ca mijloc de probă (factum probans) ar fi chestiunea pe care instanța a decis-o (factum probandum). Așadar, prezumția de lucru judecat înseamnă că ceea ce s-a rezolvat jurisdicțional într-un prim litigiu va fi opus, fără posibilitatea dovezii contrare, într-un proces ulterior, care are legătură cu chestiunea de drept sau cu raportul juridic deja soluționat.

Prezumția de lucru judecat reprezintă manifestarea pozitivă a autorității de lucru judecat - ceea ce a fost dezlegat jurisdicțional nu mai poate fi combătut - și constituie, alături de excepția lucrului judecat, instrumentul juridic menit să servească instituției lucrului judecat, care are la bază două reguli fundamentale: a) o acțiune nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată (bis de eadem re ne sit actio) și b) o constatare (în sensul de soluție privind raporturile juridice deduse judecății) făcută printr-o hotărâre judecătorească este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre (res iudicata pro veritate accipitur).

După cum s-a arătat anterior, prezumția operează atunci când în al doilea proces se pune o problemă soluționată printr-o hotărâre anterioară. Ea nu presupune o identitate de acțiuni, ci doar de chestiuni juridice litigioase.

În acest context, pârâțul a învederat că Hotărârea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nr. 294/10.05.2017, pe baza căreia reclamanta își fundamentează pretențiile deduse judecății, a fost anulată definitiv de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 4643/12.10.2021. În considerentele hotărârii s-a reținut că: „*prezumția simplă de existență a unei fapte de discriminare la adresa petentului A., concretizată prin acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în cuantum de doar 5% pentru lucrătorii din cadrul structurilor de investigații criminale și nu de 20% așa cum primesc lucrătorii de poliție judiciară din cadrul structurilor de crimă organizată și reținută de CNCD la emiterea Hotărârii nr. 294 din 10.05.2016, a fost răsturnată prin hotărârile definitive de mai sus, prin care s-a stabilit că diferențierea în acordarea sporului este justificată obiectiv de un scop legitim, respectiv, structura în care își desfășoară activitatea personalul și aspectele care derivă implicit din aceasta, respectiv, complexitatea, natura cauzelor, condițiile specifice de desfășurare a activității*”.

Considerente similare se regăsesc și în cuprinsul Deciziei civile nr. 3559/16.06.2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 6815/2/2019, prin care a fost anulată definitiv Hotărârea CNCD nr. 747/23.10.2019 - similară celei de care reclamantii se prevalează în cererea de chemare în judecată.

Prin urmare, având în vedere că situația pretins discriminatorie invocată în cauză nu există ca urmare a anulării de către instanța supremă a Hotărârii C.N.C.D. nr. 294/10.05.2017, a precizat că excepția puterii de lucru judecat se impune a fi admisă astfel cum a fost formulată.

Referitor la acordarea sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică în procent de 25%, a precizat că potrivit art. 13 alin. (I) din Anexa VI - Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională” - la Legea cadru nr. 153/2017, „dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, cu avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice”.

Așadar, la art. 13 alin. (I) din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este prevăzută exact condiția esențială în acordarea pentru polițiștii din cadrul ministerului a altor sporuri din alte domenii de activitate din sectorul bugetar, dacă aceștia se află în situații similare, respectiv obținerea avizului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

Pârâtul a menționat că sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25% este prevăzut la art. 5 Cap. VIII din Anexa V - Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție și Curtea Constituțională” și nu în Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017, fiind un drept salarial acordat „ofițerilor și agenților de poliție judiciară, precum și specialiștilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție — Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism”, situație în care, potrivit art. 13 alin. (I) din Anexa VI la aceeași lege-cadru, pârâtul a solicitat avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice pentru acordarea acestui drept și polițiștilor din cadrul Ministerului Afacerilor Interne care desfășoară activități similare de judiciară.

Urmare obținerii avizului nr. 2595/DM/6255/DPS/14.12.2017 al Ministerului Muncii și Justiției Sociale, a precizat că la nivelul Ministerului Afacerilor Interne au fost îndeplinite condițiile de legalitate prevăzute la art. 13 alin. (I) din Anexa VI la Legea-cadru nr. 153/2017 pentru elaborarea normelor interne privind acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25% prevăzut la art. 5 Cap. VIII din Anexa V - Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție și Curtea Constituțională”.

Potrivit art. 90 din Anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, „instituțiile publice de apărare, ordine publică și siguranță națională emit norme metodologice, aprobate prin ordin al ordonatorului principal de credite”.

Astfel, prin Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 sunt reglementate Normele metodologice privind categoriile de personal care beneficiază de acest spor - ofițerii și agenții de poliție din cadrul Direcției Operațiuni Speciale din Inspectoratul General al Poliției Române care desfășoară activități de poliție judiciară, respectiv ofițerii și agenții de poliție din celelalte unități/structuri care desfășoară activități de poliție judiciară, precum și alte categorii de polițiști beneficiari ai acestui spor, printre care și cei cu atribuții specifice structurilor de acțiuni speciale organizate la nivelul Poliției Române.

Potrivit ordinului amintit, mărimea concretă a procentului sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică a fost stabilită în mod diferențiat pentru fiecare categorie de personal identificată, ținând cont de atribuțiile ce revin fiecărei structuri, complexitatea și gradul de răspundere cerut pentru îndeplinirea sarcinilor/atribuțiilor/responsabilităților, precum și de faptul că legea nu prevede un procent fix, ci o limită maximă a procentului sporului ce se poate acorda, legiuitorul având astfel în vedere o acordare diferențiată și nu una fixă (egală), acest drept având un caracter instituțional, permanent, nefiind acordat pe bază de pontaj, respectiv pentru timpul efectiv alocat pentru desfășurarea unei activități anume.

Soluția legislativă aprobată prin Anexa nr. 8 la ordin a avut la bază principiile sistemului de salarizare din legislația unitară care reglementează salarizarea personalului bugetar (principiul egalității prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egali, principiul importanței sociale a muncii, în sensul că salarizarea personalului din sectorul bugetar se realizează în raport cu responsabilitatea, complexitatea, riscurile activității și nivelul studiilor, principiul stimulării personalului din sectorul bugetar, în contextul recunoașterii și recompensării performanțelor profesionale obținute, pe baza criteriilor stabilite potrivit legii și regulamentelor proprii, principiul ierarhizării, pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat, stabilite în condițiile legii — art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017), încadrându-se în limitele cadrului legal prevăzut la art. 5 din Cap. VIII al Anexei V - Familia ocupațională de funcții bugetare „Justiție și Curtea Constituțională” la Legea-cadru nr. 153/2017, mărimea procentului sporului acordat fiind aprobată de conducerea ministerului, în limitele fondurilor bugetare alocate, pe baza criteriilor respective, neexistând o situație de discriminare.

Prin raportare la aceste principii prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017, conducerea ministerului a diferențiat mărimea sporului acordat cu încadrarea în limitele fondurilor bugetare alocate, ținând cont și de faptul că Direcția de Combateră a Criminalității Organizate este unitatea specializată de suport informativ, tactic-operational și tehnico-operativ ce deservește structurile din componența Ministerului Afacerilor Interne - Inspectoratul General al Poliției Române și a Ministerului Public care solicită sprijinul de specialitate în instrumentarea unor cauze complexe în situații operative care necesită o acțiune urgentă sau

prezintă grad ridicat de risc. (<https://www.politiaromana.ro/ro/politia-romana/unitaticentrale/directia-de-combatere-a-criminalitatii-organizate>)

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare și nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, astfel că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

Față de toate aceste motive, a solicitat respingerea excepției lipsei de nelegalitate invocată în cauză, fie ca inadmisibilă, fie pe fond, ca neîntemeiată.

La data de 05.08.2024, prin serviciul registratură, reclamantul pentru a depus răspuns la întâmpinare cu privire la excepția inadmisibilității invocării excepției de nelegalitate cu privire la Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018, solicitând respingerea acesteia. Totodată, a reluat susținerile din cererea de chemare în judecată.

S-a susținut că, în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, legalitatea unui act administrativ cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate iar potrivit alin. 2 al art. 4, instanța investită cu fondul litigiului și în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate, constatând că de actul administrativ cu caracter individual depinde soluționarea litigiului pe fond, este competentă să se pronunțe asupra excepției, fie printr-o încheiere interlocutorie, fie prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză.

Potrivit dispozițiilor art. 4 alin.1.2 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, pentru ca excepția de nelegalitate să fie admisibilă trebuie întrunite următoarele condiții: să existe un proces pe rol; de actul administrativ cu privire la care s-a ridicat excepția să depindă soluționarea procesului în care a fost invocată; motivele pentru care se invocă excepția trebuie să privească numai legalitatea actului, nu alte aspecte a căror soluționare poate face obiectul acțiunii în anulare a actului.

Referitor la calificarea Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018 ca act administrativ individual sau ca act administrativ normativ a învederat că distincția între actele administrative individuale și cele normative se realizează în funcție de întinderea efectelor juridice pe care le produc. Astfel, actele administrative normative conțin reglementări cu caracter general, impersonale, care produc efecte erga omnes, în timp ce actele individuale produc efecte, de regulă, față de o persoană, sau uneori față de mai multe persoane, nominalizate expres în conținutul acestor acte.

Prevederile O.M.A.I. nr. S/7/2018 sunt aplicabile numai unei categorii de persoane, respectiv numai personalului din cadrul M.A.I., după cum rezultă chiar din denumirea ordinului, pentru aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din M.A.I.

Față de considerentele arătate, a apreciat că Ordinul M.A.I. nr. S/7/2018 este un act administrativ cu caracter individual, motiv pentru care a solicitat respingerea excepției de inadmisibilitate a excepției de nelegalitate.

În drept, și-a întemeiat răspunsul la întâmpinare pe dispozițiile art. 201 din Codul de procedură civilă.

În scopul soluționării cauzei, instanța a solicitat relații de la pârâți, relații ce au fost depuse la dosar (f.11- 36, 53-69, 81- 87).

În ceea ce privește aplicarea prevederilor O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, se constată următoarele:

În ședința din data de 06.09.2024, instanța de fond a pus în discuția părților, din oficiu, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 1 din 62/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cu privire la următoarea chestiune de drept: "*Dacă prin raportare la art.13 Anexa I I din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, art.5 Anexa I din același act normativ, coroborat cu prevederile Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018, funcționarii publici cu statut special care activează în cadrul poliției judiciare și au calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare desemnați nominal, prin avizul conform la Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte*

de Casație și Justiție, beneficiază de sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 25% din salariul de funcție."

Cu privire la admisibilitatea sesizării, se reține că, potrivit art. 1 alin. 1-3 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 559 din 14 iunie 2024, "Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.(2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).(3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze."

În condițiile dispozițiilor art. 2 alin. 1 din același act normativ, dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Analizând îndeplinirea cumulativă în cauză a acestor condiții, se constată că obiectul investirii instanței este reprezentat de acțiunea privind pe reclamanta prin în contradictoriu cu pârâții și, având ca obiect litigiu privind funcționarii publici, despăgubire, obligația de a face, drepturi bănești și pretenții, reclamanta solicitând obligarea pârâtei la plata sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în cuantum de 25% din salariu, obligarea pârâtului la plata unor despăgubiri/bănești reprezentând diferența între sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică acordat și cel la care erau îndreptățiți, respectiv de 25% din salariul de bază lunar, pentru o perioadă cuprinsă între data aferentă celor 3 ani anteriori datei introducerii cererii de chemare în judecată și până la plata efectivă a sporului în procentul de 25%, sumă ce urmează a fi actualizată cu indicele de inflație calculată până la achitarea efectivă; obligarea pârâtului la plata dobânzii legale de la data scadentei la data plății efective.

În drept, și-a întemeiat acțiunea pe Ordinul nr. S/7/2018, Art. 5 din Anexa V din Legea nr. 153/2017, Art. 13 din Anexa VI a Legii 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum rezultă din datele publice afișate pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar asupra aspectelor ce fac obiectul sesizării, instanța supremă nu a statuat, astfel cum rezultă din jurisprudența sa.

În speță, reclamanta, funcționar public cu statut special care activează în cadrul poliției judiciare și are calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare, intră în categoria personalului plătit din fonduri publice, fiind salarizată, potrivit dispozițiilor Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, de la bugetul de stat.

De asemenea, se impune precizarea că, spre deosebire de art. 519 alin. 1 C.proc.civ., prevederile art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nu mai stabilesc și condiția noutății, iar caracterul imperativ al normelor în discuție exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la aceste aspecte.

În concluzie, se apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Reclamanta prin nu a depus punct de vedere în ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, pârâtă a precizat că nu consideră oportună sesizarea instanței supreme. exprimând un punct de vedere opus, fără a oferi o motivare a acestei opinii.

Analizând cererea de chemare în judecată, se constată că reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la plata sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică în cuantum de 25% din salariu. obligarea pârâtului la plata unor despăgubiri/bănești reprezentând diferența între sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică acordat și cel la care erau îndreptățiți, respectiv de 25% din salariul de bază lunar, pentru o perioadă cuprinsă între data aferentă celor 3 ani anteriori datei introducerii cererii de chemare în judecată și până la plata efectivă a sporului în procentul de 25%, sumă ce urmează a fi actualizată cu indicele de inflație calculată până la achitarea efectivă; obligarea pârâtului la plata dobânzii legale de la data scadentei la data plății efective.

Instanța de trimitere reține că, potrivit art. 5 din Anexa nr. V din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție, de la curțile de apel, tribunale, tribunalele specializate și judecătorii, procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, personal de specialitate juridică asimilat magistraților, magistrații asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, asistenții judiciari, inspectorii judiciari, personalul auxiliar de specialitate, personalul de specialitate criminalistică și personalul auxiliar de specialitate criminalistică din cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice și al laboratoarelor de expertize criminalistice, ofițerii și agenții de poliție judiciară, precum și specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, personalul de probațiune beneficiază și de un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, respectiv de un spor pentru păstrarea confidențialității de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv la indemnizația lunară de încadrare.

De asemenea, potrivit art. 13 alin. 1, 2 din Anexa nr. VI la Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, cu avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale. (2) Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.

Așadar, legiuitorul a prevăzut un spor de „până” la 25%, lăsând la latitudinea ordonatorului principal de credite cuantificarea acest spor, demers realizat inițial prin Ordinul M.A.I. nr. S/78/13.07.2015 prin care s-a acordat sporul în procent de 5 % a ofițerilor și agenților de poliție judiciară. Începând cu data de 01.02.2018, acest procent a fost majorat la 10% din salariul de funcție, prin Anexa nr. 10 la Ordinul M.A.I. nr. S/7/31.01.2018 pentru aprobarea normelor metodologice privind aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului M.A.I., emis pentru punerea în aplicare a Anexei nr. VI la Legea cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

Este adevărat că prin Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice s-a prevăzut acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, însă, legea prevede că, condițiile de acordare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite. Reclamanta solicită stabilirea nivelului salarizării cu luarea în considerare a procentului maxim de care beneficiază polițiștii unităților de combatere a criminalității organizate subordonate Inspectoratului General al Poliției Române, invocându-se totodată Hotărârea nr. 294/10.05.2017 emisă de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării prin care s-ar fi constatat că acordarea sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică de doar 5% polițiștilor de poliție judiciară reprezintă discriminare.

Tribunalul reține însă că Ordinul M.A.I. nr. S/7/31.01.2018 care stabilește procentele din acest spor, respectiv de 10% începând cu data de 01.02.2018, pentru polițiștii judiciari din cadrul inspectoratelor de poliție județene și de 20% pentru polițiștii unităților de combatere a criminalității organizate subordonate

Inspectoratului General al Poliției Române are caracter normativ, cu aplicabilitate generală, obligatorie, pentru personalul care exercită activități de poliție judiciară, fiind opozabile deci și reclamantei.

Așadar, cum emitentul ordinului nu a stabilit o limită minimă și maximă a sporului, ci a stabilit cuantumul fix al acestuia, condițiile în care se acordă, precum și fiecare categorie de personal care beneficiază de acesta, cuantificarea de către instanță a sporului în raport cu susținerile reclamantei potrivit cărora instrumentează aceleași tipuri de dosare penale ca și polițiștii de la Brigada de Combaterea a Criminalității Organizate sau alte structuri asemănătoare din cadrul I.G.P.R. și M.A.I. ar reprezenta o nesocotire a Deciziei Curții Constituționale nr. 820/2008, în cuprinsul căreia s-a reținut expresis verbis că „instanțele judecătorești nu au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”, astfel că nu au nici competența de a se substitui legiuitorului ori executivului în privința acordării efective a unui drept neprevăzut de lege.

Prin urmare, în temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare a chestiunii de drept " Dacă prin raportare la art.13 Anexa VI din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, art.5 Anexa V din același act normativ, coroborat cu prevederile Ordinului M.A.I. nr. S/7/2018, funcționarii publici cu statut special care activează în cadrul poliției judiciare și au calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare desemnați nominal, prin avizul conform la Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, beneficiază de sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 25% din salariul de funcție." precum și suspendarea judecării prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 2 din O.U.G. nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare a următoarei chestiuni de drept: " Dacă prin raportare la art.13 Anexa VI din Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, art.5 Anexa V din același act normativ, coroborat cu prevederile Ordinului M.A.I. nr.S/7/2018, funcționarii publici cu statut special care activează în cadrul poliției judiciare și au calitatea de organ de cercetare al poliției judiciare desemnați nominal, prin avizul conform la Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, beneficiază de sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 25% din salariul de funcție."

Suspendă judecarea prezentei cauze privind pe reclamanta princu sediul în și pârâții cu sediul în cu sediul până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Prezenta încheiere se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție și se va comunica prin poștă electronică către tribunale și către curțile de apel.

Fără cale de atac.

Pronunțată azi, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE,

.....

GREFIER,

.....

Red. /tehnored.

Ex.6/28.10.2024

Cod operator